

Anna Billegéri

A második elcseszett alku

Anna
Billegeri

DELANO TRILÓGIA

I. RÉSZ

the
Second

a második elcsesztett alku

Fucked^{up} Deal

Budapest, 2021

© Tóth Anna, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A szerző minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Szerkesztette:
Ács Eleonóra,
Virágh Máté

Borítóterv:
Kanalas Zsófia

Tipográfia:
Tordas György

ISBN 978 615 01 0365 5

A szerző magánkiadása

Nyomta és kötötte a Korrekt Nyomdaipari Kft., 2021
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

Első rész

1. fejezet

Emma

*Két farkas csatangol
szédült éji mámorában.
Megunván a vad játékot
lenn, a falca táborában...**

Ott álltam, ahol mindig is lenni akartam: tök részegen, egy kanos pasival a lepukkant Kísértetkastélyban.

Hogy mi a fenét kerestem ott, méghozzá Masonnel? A választ az első mondatrészben kell keresni: „tök részegen”. Ez lehetett az egyetlen oka, hogy azzal a tökkelütöttel, dülöngélve tántorogtunk a hatalmas Kísértetkastély udvarán. A gaz a derekunkat súrolta, mégsem tompította a fölénk tornyosuló monstrum tekintélyét. Erőt sugárzott, szinte üvöltötte: itt vagyok, nézz rám és csodálj! A valamikor pompázatos kastély az évek alatt megkopott, és csupán árnyéka volt egykori szépségének. A vadul burjánzó növényzet benőtte, egyedül a hegyes tornyai meredeztek az ég felé. Mára már csak kísérteties históriák keringtek a valaha ott élt félelmetes családról.

Bámulásomból Mason rántott ki, aki átkarolta a vállamat, és vihogva nézett fel az épületre.

– Te, Emma! – fintorgott, az arcomba nyomva alkoholbűzös leheletét. – Ez a ház szarabbul néz ki, mint gondoltam. – Undo-rodva húzódtam hátra, és igyekeztem legyőzni a hányingeremet. Masonnak akkora volt az IQ-ja, mint a lábmérete.

– Te nézel ki szarabbul, mint gondoltam – nyögtem ki.

* A fejezetkezdő versek Lupo Grigio alkotásai.

Elkerekedtek a szemei.

„Upsz, megsértettem őfelsége Misztér Tökély egóját? No se-baj! Majd a másik tíz lány leápolja a sérült lelkét.”

Nem ringattam magam tévhitbe. Mason pusztán rám gerjedt az elmúlt három évben – amióta melleim nőttek –, hiszen én voltam a Luchesse fivérek féltve őrzött „hugicája”. Nem mintha bármi családi kötelék lett volna közöttünk. Amióta az eszemet tudom, Derekkel, az egyik középső Luchesse testvérrel barátkoztam, de semmi több. Ő lett a legjobb barátom, és ennyi.

Masonhoz hasonlóan az összes többi havernak ez kihívást jelentett. Meg akartak szerezni legalább egy éjszakára. Lehettem volna olyan ronda, hogy még a vonat is kikerül. Nem számít, kihívás! A tiltott gyümölcs mindig vonzóbb.

Mason jó pasi volt, de a sok piától olyan bűdös, hogy lapáttal sem nyúltam volna hozzá. Ha a szaga nem rettentett el eléggé, a fejében lakozó sötétség megtette a hatását. Már akkor hülye volt, mikor a világra lökték. Szegény anyja! Biztos hangosabban sírt, mint a gyerek.

Ráadásul jobb szeme körül már megint egy sötétlila monokli virított. Ez a srác imádott verekedni. Testén non-stop olyan sérülések voltak láthatók, mint akit megforgattak egy betonkeverőben. Hogy kivel és mikor bunyózott ennyit, az évszázad rejtélye.

Azért eveztem át vele a Luchesse-birtokon álló tavon egészen a Kísértetkastélyig, hogy elmeneküljek a látványtól. A legjobb barátomtól, Derektől és a mocskos dolgaitól.

– Gyere, Emma bébi – karolta át a vállam Mason, és a lepukant kastély felé terelgetett –, nézzünk körül odabent! Biztos van egy romantikus baldachinos ágy, amit leporolhatunk.

Válaszul csak megpaskolgattam az arcát, majd odébb libbentem. Vagyis dülöngéltem, ha őszinte akarok lenni. Augusztus vége volt, meleg, füledt idő. Derek bátyjainak születésnapját ünnepeltük a nyár utolsó hétvégéjén. Egyben szünetbúcsúztatónak is mondhat-

tuk, hiszen a sulis hétfőn kezdődött. Sárga, térdig érő, nyári ruhát vettem fel, hozzá illő, narancssárga, csajos hátitáskával.

A gaztengerben a kastély felé vettem az irányt, ami kísértetiesen hasonlított a Luchessék otthonára. Hatalmas hófehér oszlopok, amiket benőtt a borostyán. A kastély jobb szárnyán egy nagy teraszt kerítettek körbe, mögötte faltól falig tartó koszos ablakok sorakoztak. A talpam alatt néhol kavics ropogott. Alig vettem arról tudomást, hogy elhaladtam egy legalább három méter magas valami mellett. Megtámaszkodtam rajta egy pillanatra, és indultam tovább, amikor hangos puffanást hallottam magam mögött.

– Ó, hogy az a...! – nyögdécselt dühösen Mason valahol a magas fűben. – Ki a tököm rakott ide egy... Mi a fene ez? – Feltápaszkodott és belerúgott. Mason még nálam is részegebb lehetett, ha nem vette észre azt a hatalmas... mit is?

– Ez egy szobor! – kiáltottam fel csodálkozva.

Tátott szájjal léptem hátra. A ködös agyamon keresztül is lenyűgözött a fehér márványból készült csoda. Egy gyönyörű szarvasbika nyújtózkodott az ég felé. Fenséges agancsa, erőtől duzzadó izmai hatalmat sugároztak. Túlságosan ismerős volt. Láttam már ezt a szarvasbikát máshol a városban. Nem ekkorában és nem ilyen gyönyörűben, de láttam. Nem is egy helyen: az iskola bejáratánál, a hivatalok homlokzatán, a köztereken. Homlokráncolva töprengtem az érdekes egybeesésen, amikor Mason hátulról átkarolt.

– Meglovagolod *ezt* a szarvasbikát? – suttogta rekedt hangon a fülembe, és ágyékát hozzám dörgölte.

– Na, persze! – léptem ki ölelő karjai közül, és elsiettem a terasz felé.

Kezdett bosszantani ez a tökkelütött idióta. Sokkal jobban felcsigázott a kastély. Évek óta mozgatta a fantáziámat, illetve fantáziánkat, mert Derekkel közös célunk volt, hogy egyszer eljussunk ide. A tó túlszárnyáról, a Luchesse-birtokról sóvárogva bá-

multuk. Terveztük, hogyan szökünk át és fedezzük fel. Ugyanis tiltott volt. Egyszer, még kisgyerekkorunkban összeszedtük minden bátorságunkat, és egy komoly haditerv kimunkálása után hadjáratot indítottunk az ellenséges terület meghódítására. Ám Derek anyukája még a kerítésnél elcsípett minket. Amikor megtudta, hogy a Kísértetkastélyba indultunk, olyan leszidást kaptunk, hogy az életben nem merészkedtünk a tó túlsó partjára. A szóbeszéd szerint a Kísértetkastély és sötét mágiával teli aurája minden rossz okozója. A város úgy került a félelmetes birtokot, mintha leprások laknának benne. Ez volt az én kis bosszúm Derek ellen: nélküle jöttem el.

Keserűen mosolyogva lépkedtem fel a terasz lépcsőin. A növényekkel benőtt kőlapok csúszósak voltak a tegnapi esőtől. Megfordultam és átnéztem a tó túloldalára, a Luchesse-birtokra. A két ház tökéletes szimmetriában állt egymással szemben, közöttük a hold tükrétől csillogó tóval. Tompa dübörgés hallatszott Luchessék tóparti faházából, a táborúz lángja a hét-nyolcszáz méteres távolból pislákoló fénynek tűnt. Néha egy-egy hangos visítás vagy kiabálás törte meg a hip-hop zene ritmusát. Benne jártunk az éjszakában, már mindenki lerészegedett és őrjöngve mulatott. Én meg itt álltam ezen az elátkozott helyen, és azon gondolkodtam, hogy miért is nem Derekkel jöttem át. Ez a mi kis tervünk és titkunk volt, amit évek óta őrizgettünk magunkban, én meg egy részeges pillanatban tönkretettem.

– Nézd, mit találtam! – kiáltott Mason, ahogy feltántorgott utánam a lépcsőn.

Sóhajtván fordultam felé. A teraszon, a márványból faragott korlát mellett egy olyan távcső állt lábakon, mint amilyen a kilátókon szokott lenni. A furcsaság az volt a dologban, hogy egy ugyanilyen teleszkóp figyelt a Luchesse-birtok teraszán is. E fölé tetőt építettek, amiről egy harang függött. Fűlsiketítő zúgás törte meg a viszonylagos csendet.

– Mit csinálsz, te vadbarom?! – kiáltottam Masonre. Odaszaladtam hozzá és eltaszítottam a hatalmas hangszertől.

A harang hangja messze szállt a feszített víz tükcrén, és még sokáig visszhangzott az éjszakában.

„Lebuktunk” – futott át rajtam. Remegve vártam, hogy szörnyű kísértetek lebegjenek ki a félelmetes házból.

– Nyugi már! – vigyorgott Mason félárbórcra eresztett szemhéjjal. – Nincs itt senki rajtunk kívül – lépett közelebb, és magához ölelt.

– Nem tudhatják meg, hogy itt jártunk, Mason! – suttogtam neki fojtott hangon.

– Ez csak egy ház, bébi! – fogta meg az arcom kétoldalt, és megpróbált komoly hangon beszélni. Aztán a keze a fenekemre tévedt.

– Hagyj már! – kiáltottam rá, és ellöktem.

Hátratántorodott és seggre ült. Odaléptem a távcső mögé és belenéztem. Semmit nem láttam, mert olyan koszos volt a lencse. Megtöröltem a ruhám ujjával mindkét oldalát. A Luchesse-birtok képe kitisztult. A villa ablakai világítottak a bent égő lámpák fényétől, de az épületnek csak a sziluettjét láttam a holdfényben. A hatalmas faragott fakaputól több száz méter hosszú, fák között kacskaringó, kavicsos út vezetett a házhoz. Maga az épület inkább nézett ki úgy, mint egy palota. Hófehér tornyokkal, márványoszlopokkal és nagy, tóra néző ablakokkal. „Csipkerózsi-ka kastélya kutyafasza ehhez képest.” A terület legalább húsz hektár szélesen húzódott le egészen a tóig, melynek partján a fából épült partyház, Aurora fiatalságának züllesztője állt. Láttam a tűz körül ugráncoló barátaimat, a Luchesse ikreket, Huntert a tó partján, amint a vizet szemléli. Tovább siklott a távcső lencséje, és megállapodott az én legjobb barátomon, Dereken, aki a terasz egyik sarkában Will-lel beszélgetett. Meglepődve húztam fel a szemöldököm. Vajon mi történhetett, hogy a két kis ribanc, aki rajta lógott, mikor leléptünk, felszívódott?

– Ezt nézd, itt be tudunk menni! – hallottam Mason hangját a hátam mögül.

Az egyik üveg teraszajtóra mutatott. Vihar törhette be, mert nagy faág lógott ki rajta keresztül a házból. A hold sápadt fénye hatalmas nappalit tárt a szemünk elé. Bent méregdrágának tűnő, poros bútorokkal és perzsaszőnyegekkel. Felkeltette a kíváncsiságomat. Óvatosan közelebb léptem, és bedugtam a fejem.

A zene dübörgése a távolba veszett, csak a fülemben lüktető vér pulzálását hallottam. Pattanásig feszültek az idegeim.

Valaki üvöltve rám vetődött.

Őrjöngő sikítás hangja szelte át a levegőt. Hisztérikusan ugráltam, mire rájöttem, hogy én üvöltök, mint a fába szorult féreg. Mason a térdét fogva vihogott.

– Te hülye barom! – kiáltottam rá, és elkezdtem csapkodni a hátát. A szívem a torkomban dobogott. – Majdnem meghaltam!

– Azért ez nagyon messze volt a haláltól! – röhögött még jobban.

– Ezért most te méysz elöl! – toltam rajta egyet, azzal betántorgott a kitört ablakon.

– Meggondoltam magam! – fordult kifelé ideges fejjel. – Inkább menjünk vissza!

Elálltam az útját.

– Hohó, kispajti! – tartottam fel a kezem és visszalöktem. Felcsillant a szeme.

– Hmm, vadul a kismacska! – nyalta meg az ajkát. Azt hiszem, épp akkor hánytam egy kicsit a számba.

– Talán igazad van – folytatta. – Keressünk egy sötét, kényelmes kis sarkot, ahol elbújhatunk...

Esküszöm, Masonnek csak a szexen járt az esze. Szemforgatva elrobogtam mellette. Beléptem a házba, és rögtön megcsappant a bátorságom. A legalább hat méteres belmagasságban egész aprónak éreztem magam. Elővettem a telefonomat és benyomtam rajta

a zseblámpa funkciót. Mason félősen tekintett körbe mögöttem, és ő is felkapcsolta a telóját. Olyan volt belülről, mint egy elhagyatott úri kúria. „Mintha valaki csapot-papot itt hagyva menekült volna erről a helyről.” A bútorok érintetlenül álltak a helyükön, vastag porréteg fedte őket. Gyönyörű, fából faragott dupla lépcső vezetett az emeletre, közötté egy kissé tájidegen kalitkával. Közelebb léptem, hogy megvizsgáljam. Egy lift volt. A talpam méregdrágának tűnő, vastag szőnyegbe süppedt. A kacskaringós lábú, kézzel faragott egykor burgundi vörös kanapékról sütött a gazdagság. A falon freskók lógtak, hol régi korban élt emberekkel, hol pedig a szarvasbikával. Óvatosan jártam körbe, a szőnyeg eltompította lépteim zaját. Bal kéz felől belöktem az egyik ajtót. Egy dolgozószobába érkeztem, ahol faltól falig könyvespolcok voltak, roskadásig kötevekkel. A szobát belepte a dohos, régi könyvek szaga.

– Menjünk vissza! – hallottam Mason suttogását a hátam mögül. Tágra nyílt szemmel fürkészte a sarkokat.

– Nyugi már! – intettem le. – Nincs itt senki.

– Te nem szoktál horrorfilmet nézni? – kérdezte szemrehányóan. – Pontosan az ilyen beképzelt libákat zabálják fel először a zombik, akik valami furcsa késztetést éreznek arra, hogy bemmenjenek minden olyan eldugott, félelmetes helyre, ahonnan öt méteres emberevő szörnyek támadhatnak rájuk.

– Betojtál, Mason? – gúnyolódtam vele. – Ez csak egy ház.

– Ja, de milyen ház! Egyáltalán kik éltek itt? Mindent itt hagytak csak úgy, holott vagyonokat érnek ezek a szarok – mutatott a berendezésre. – Miért nem fosztották ki? Úgy néz ki minden, mint egy posztapokaliptikus regényben, ahol a világvége egy másodperc alatt történt, és mindenki nyomtalanul eltűnt egyik pillanatról a másikra.

„Azta! Életemben nem hallottam még Masont ilyen értelmetlenül beszélni. Sőt, egyáltalán nem hallottam értelmesen beszélni, ráadásul összefüggő mondatokban...”

– Lehet, hogy több van benned, mint gondoltam – néztem rá elismerően.

– A nadrágomban is több van, mint gondolnád – kacsintott rám szemöldökét húzogatva.

„Több van benne? Ja, mélyen. Nagyon mélyen.”

Fejcsóválva fordultam el, és a szoba túlsó felén elhelyezett íróasztalhoz mentem. Egy csomó műanyag tekercs volt rajta egy kupacban. Úgy nézett ki, mint egy szénaboglya. Elképzelni sem tudtam, mi lehet az.

– Fényképnegatívok – mondta Mason és felkapott egyet. Meglepődve pislogtam rá.

– Most mi van? Mi is tartunk otthon egy csomót. Apámnak mániája gyűjteni ezeket az ősrégi szarokat.

„Csupa meglepetés ez a fiú.” Én is közelebb léptem, és a kezembe vettem egy tekercsset.

– Tartsd a fény felé, akkor látod, mi van rajta.

Úgy tettem, ahogy mondta. Nehéz volt kivenni, hogy mit ábrázolnak a filmkockák. Nagyrésze annyira megkopott, hogy csak egy pacát láttam rajta. Emberfejek voltak, meg furcsa alakú építmények. Az egyiken valami állatfigurák is.

– Egy körhinta – mondta Mason.

Jobban megvizsgáltam, és tényleg. Az első kockán két ember dugta össze a fejét vigyorogva, a háttérben egy állatfigurás körhintával. Az egyik egy asszony lehetett, a másik meg egy kislány, de az arcukat nem lehetett kivenni. Az egész tekercsen hasonló képek voltak, csak más-más szögből, különböző vidámparki játékokon fotózva.

– Elő kell hívni őket – mondta Mason.

– Mit csinálni?

– Apámnak van otthon egy fotós szobája. Ő úgy hívja, *fotóstúdió* – gúnyolódott, elváltoztatva a hangját. – Szerintem úgy néz ki, mint a Szürke ötven árnyalatá-ban a vörös szoba. Biztos

házi pornót forgat az éppen aktuális nőjével, ez meg – mutatott a negatívokra vihogva – csak a fedősztori.

– A lényeket, Mason, a lényeket! – sóhajtottam fel szemforgatva.

– Papír alapú fotót csinálnak belőlük. Ezek a mini, műanyag lófaszok rendes képformát öltenek.

– Meg tudátok csinálni ezekkel is? – kérdeztem izgatottan.

– Persze – felelte hetykén.

Felkaptam egy újabb tekercset. Ez másik helyszínen készült, fák szegélyezték a képet. Egy fiatal, karcsú nő babakocsit tolt a parkban. A háttérben magas, érdekes formájú építmény volt.

– Az a szarvasbikaszobor lesz! – mutatott rá Mason.

– Itt fotózták a kertben – mondtam meglepetten. – Ezek a képsorok erről a családról készültek. Elő kell hívnunk őket, hogy megfejtsük a történetüket.

Mohón belemarkoltam a szalagkupacba, és kinyitottam a narancssárga hátitáskámat. Volt benne egy kulacs. Beleraktam a negatívokat, miután letekertem a kupakját.

– Így, ha beleesnek a vízbe, biztos túlélnek – magyaráztam.

– Fogd a többi! – nyomtam Mason kezébe, aki a zsebébe pakolta azokat.

Épp csak egy marokra való, egymástól elszakadt darabka maradt, beledugtam a melltartómba.

– Uhh – nyögött fel a srác. – Nincs szükséged szilikonra, bébi! Sóhajtva elindultam kifelé.

– Ennyi volt? – szólt utánam széttárt karral.

– Ennyi! Meg egy Bambi! – jegyeztem meg szarkasztikusan.

– Leszek én Bambi – dűnnyögte csalódottan, és elindult utánam. – Ha már itt vagyunk, használjuk ki a helyzetet, Emma bébi!

– Nem vagyok a bébid, Mason!

– De még lehetsz. – Mellém lépett és az arcomba nyomta a képét. – Tudom, hogy akarod.

- Jelen pillanatban maximum bemosni akarok neked.
- Értem. Tehát te durván szereted. Nem vagyok én semmi jónak az elrontója.
- Nem fognád be végre? Kezdesz az agyamra menni.
- Hátrafordultam menet közben, és a szemébe világítottam. A következő pillanatban akkorát tanyáltam, mint a ház. Valaminek nekimentem, és jól belevertem a sípcsontomat.
- Ez eddig is itt volt? – jajgattam a lábamat masszírozva.
- Nem – mondta. – Öt centivel arrébb.
- Egy tolókokcsi dekkolt ott, valami ősrégi darab.
- Látod, bébi? Lehet bármennyi pénzed, a baj akkor is megtörténik.
- „Gratulálok, Mason! Újabb ékesszólás. Nem tudtam, hogy a pornóújságokban már »napi bölcsesség« rovat is van.”
- Na – csapta össze a kezét –, ha már úgy kényelembe helyezted magad a padlón, hadd csatlakozzam! – Azzal mellém vetődött.
- Gyere! – nyögtem fel türelmemet veszítve. – Én megvárlak odakint!
- Felálltam, és a kitört ablak felé indultam.
- Ajj – sóhajtott, az ég felé emelve pillantását bosszúsan –, mit kéreted már ennyit magadat?
- Nem foglalkoztam vele. Kiléptem a teraszra, és lenyargaltam a lépcsőn. Hallottam, ahogy kellenetlenül feltápászkodik és a szitkozódva utánam indul. A derékig érő fűben elhaladtam a gyönyörű szarvasbika mellett, és kiléptem az ütött-kopott stégre, amihez a csónakot kötöttük.
- Itt hagylak, Mason! – kiáltottam vissza.
- Még csak a teraszon csoszogott.
- Lökött tyúk vagy! – szólt vissza.
- Bemásztam a csónakba, és elhelyezkedtem.
- Visszaszámlálás, öt, négy, három... Vigyázz a szarvasb... –

kezdttem volna, de már pofára is esett. Megint. Ugyanabban a háromméteres, alig észrevehető szoborban.

– Itt hagylak! – nevettem, és elkezdtem kioldozni a köteleket.

– Várj már! – kiáltotta és futni kezdett felém. – Nehogy itt hagyj!

Még legalább egyszer elesett a semmiben. Elhelyeztem az evezőket a tartójukban, és ellöktem a csónakot a stégtől. Mason csattogva vágta azokat a deszkákra. Elrugaszkodott, majd pont elkapta a csónak szélét. „A fenébe!”

Mivel a csónak oldalán lógott, majdnem felborultunk. Átvetődtem a másik felére, hogy meglegyen az egyensúly. A srác csuromvizesen bekecmergett, és kiterült a padlón. Elindultunk visszafelé.

– Majdnem meghaltam! – emelte fel a fejét a padlóról Mason.

– Azért az nagyon messze volt a haláltól – vigyorogtam őt idézve, és eveztem tovább.

Felült és mellém telepedett a padra.

– Nagyon megijedtem, Emma! – mondta.

Hosszan néztem rá. Nem tudtam eldönteni, hogy most komolyan gondolja vagy szórakozik.

– Bocsánatot kéne kérned!

– Na jó, bocs! – mondtam szemfogatva. – Igazad van, be is üthetted volna magadat.

– Nem rossz – bólogatott –, de nem ártana egy bocsipuszi.

– Hah, na persze! – nevettem, és csak a fejemet ráztam. – Ne is álmodj róla! Nem neked fogom adni életem első csókját!

Homlokráncolva nézett rám, és a combomra csúsztatta a tenyerét.

– Mindenki tudja, hogy nem ez lenne életed első csókja.

– Kezdem unni ezt a fogócskát! – csattantam fel, és lesöpörtem a kezét. – Nem fogok veled csinálni semmit, értsd meg!

– Ne csinálj már úgy, mint egy szűz kislány! – fogta meg a derekam két oldalát.

– De ha egyszer az vagyok! – kiáltottam.

– Te Derek játékszere vagy. Jól tudod, te is, én is, mindenki. Talán tízévesen voltál utoljára szűz kislány. Azóta viszont... mindenki pontosan tisztában van velem, miért alszotok olyan sokszor együtt, mit csináltok sulis után... kettesben. Mindig csak kettesben.

– Barátok vagyunk! – mondtam megrökönyödve. – Ez olyan elképzelhetetlen? – Alig akartam hinni a fülemnek. „Ki hiheti még azt, hogy Derek és köztem más is van? Mit gondolhatnak rólunk az emberek?”

– Barátság extrákkal! – ragadta meg a nyakamat, hogy közelebb húzzon egy csókra. – Én is lehetek a barátod? Pont úgy, mint a Derek?

– Mi az, hogy pont úgy?

– Hogy közben mással is hetyegek.

– Na jó, ebből elég! – pattantam fel. – Nesze, inkább fogd ezeket, és evezd! Legalább valami hasznodat is veszem.

Ő azonban nem úgy gondolta, hogy megdolgozik a pénzéért, hanem felugrott, és ismét felém hajolt. Elszakadt a cérna. Hatalmasat csattant a tenyerem az arcán. Sajnos nem vettem figyelembe, hogy egy csónakban vagyunk, ráadásul mindkettőnk kissé ittas állapotban, és még állunk is. Mason elveszítette az egyensúlyát a pofontól, nekiesett a csónak szélének és átbecskázott rajta. Hangos csobbanással érkezett a vízbe. Pár másodperc múlva prüszkölve tört a felszínre. A szája telement vízzel, de még ez sem volt elég ahhoz, hogy befogja.

– Most mi van? – tárta szét a kezét, és köhögve pofázott tovább. – Csak te meg én... öribarik... – röhögött zsványan. – Dereknek nem kell megtudnia, nyugi! Tudjuk, hogy milyen féltékenyen vigyáz rád, nem akarok vele összetűzést. Bár... – Visszaúszott a csónakhoz, megkapaszkodott a szélében, és az állát ráfektetve,

sajnálkozóan nézett rám. – Lehet, nem bánna. Ha annyira szeretne, nem kettýintene minden nap más csajjal.

Ezzel az elevenembe talált. Derekkal soha nem volt semmi köztünk, még csak egy eltévesztett csók sem. Engem mégis bánzott, hogy folyton más csajokkal hempereg. Nem azért, mert szerelmes voltam belé, isten őrizz, csupán undorítónak találtam az egészet.

Elfogott a pulykaméreg, amikor Mason megpróbált visszamászni a csónakba. Megfogtam az egyik evezőt, és rávágtam a kezére.

– Hé, mit csinálsz? – kiáltott fel fájdalmasan.

– Ma bizony úszni fogsz, gyökér! – vettem fel harci állást, kezemben kardként tartva az evezőt.

– Ne szórakozz már, Emma! Rohadt messze van a part! – mutatott a jó ötszáz méterre lévő Luchesse-birtokra.

– Akkor jobb lesz, ha elkezdesz úszni! – döntöttem oldalra a fejem gonoszul. – Tűnj innen! – csaptam felé még egyszer, de elhajolt előle.

– Ezt még nagyon megbánod! – sziszegte a fogai között, azzal lebukott a víz alá és eltűnt.

A következő pillanatban hatalmas rántást éreztem a csónak másik oldaláról. Tántorogva próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat, de nem sikerült. Fejfel előre rázuhantam az élére, és bevertem a homlokomat. Még egy kétségbeesett mozdulat és a csónak végleg kibillent az egyensúlyából. Hatalmas csattanással érkeztem a vízbe. A csónak velem együtt átfordult és tarkón vágott. Elsötétült a világ.